

10000
K 7/M 45

120000868940

ДЕН ФЕСТИВАЛ
МУЗИКАЛНИ ДНИ

18 МАРТ - 1 АПРИЛ 1978 Г. РУСЕ-БЪЛГАРИЯ

ХVІІІ МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1978 г.

Посветен на 100 годишнината на Освобождението
на България от османско иго

ЛАЙПЦИГСКИ РАДИООРКЕСТЪР
— ГДР

Диригент — ХОРСТ НОЙМАН

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868940

22 март — сряда

Начало — 19,30 часа

зала — Дом на културата

448055

ГЕОРГИ КОСТОВ — Ритмични движения

В. А. МОЦАРТ — Концерт за кларинет и
оркестър
Allegro
Adagio
Rondo

Солист — РУДОЛФ БАРТЕЛ

МЕНДЕЛСОН — Симфония №3
„Шотландска“
Andante con moto. Allegro un
poco agitato
Vivace non troppo
Adagio
Allegro vivacissimo. Allegro
maestoso assai

Младият композитор ГЕОРГИ КОСТОВ е от поколението на творците, които се стремят към усвояване на националната и световната музикална традиция, към овладяване на богатството от изразни средства на музиката, техният подбор и преосмисляне съобразно с конкретната художествена идея на произведението. Авторът не се увлича в тясно-нормативните „предписания“ на една или друга модна композиторска техника, на „сляпото“ следване на определени похвати, използвани от „авангарда“, и неизбежните ограничения, които те налагат при опитите за пълноценно отразяване на цялото духовно богатство на нашия съвременник, на широкия кръг от теми и идеи, родени от живота, от действителността.

Ритмични движения за симфоничен оркестър от Г. Костов (творбата е представена на Четвъртия преглед на творчеството на младите български композитори през 1975 година) продължават линията на други негови произведения (Прелюд, хорал и fuga, Диафонични танци), характерни с интереса към шопската секундова диафония и възможностите за преосмислянето на нейните изразни богатства.

Произведението е наситено с мъжествена и сурова виталност, с дъх на „чернозем“, с живо чувство за хумор.

Ритмични движения очертават облика на творец, притежаващ наред с професионализма една младежка неподправеност на изказа.

„МОЦАРТ е повече композитор на XX век, отколкото композитор на XIX век, и повече композитор на XIX век, отколкото композитор на XVIII век, от който той се е откъснал и се е отправил в бъдещето.

Той затова е умрял в нищета, защото в края на живота си е бил чужд на своите съвременници. Той е от тези художници, които се откриват само

постепенно. Моцарт в последните години от живота си е бил недостъпен за почти всички свои съвременници и само частично, непълно и едностранно е бил разбран през XIX век" (Г. Чичерин — „Моцарт“). Австрийският композитор, диригент и музиковед Б. Баумгартнер пише в своята монография за Моцарт по повод неговите шест квартета, посветени на Хайди: „Те съдържат неизмеримо много ново, дълбоко индивидуалното, наситени са със завладяващите черти на тази особена, дълбока проблематика на Моцарт, която в цялото си значение даже и днес приблизително не е още разбрана“. Всичко това е валидно за цялостното, богато и необхватно творчество на Моцарт.

Написан през октомври 1791 година — само два месеца преди неговата смърт, Концерт за кларинет и оркестър Ла мажор, KV. 622, е една от последните творби на Моцарт. Неговите три части не са контрастни и са обединени от общата образна атмосфера на изящното и богато нюансирано лирично чувство.

Ф. МЕНДЕЛСОН (1809 — 1847) е един от ярките представители на музикалния романтизъм. Неговото творчество се нарежда между най-значителните явления в немската култура от първата половина на миналото столетие.

Между всички симфонии на Менделсон „Шотландската“, макар и номерирана трета, е последна, пета по реда на написването ѝ. Над това произведение, започнато заедно с „Италианската симфония“, композиторът работи с прекъсвания цели 12 години (1830—42) — нещо твърде необичайно за творческия му метод. Той създава симфонията под влияние на впечатленията си и спомените от едно пътуване из Шотландия, откъдето тя носи и името си. „Шотландска симфония“ е обогатена с характерни „северняшки“ емоционални нюанси и меланхолия и сурова строгост и стройност на повествованието. Тя се отличава с широк и контра-

стен кръг от образи и настроения -- романсовата песенност и елегичност на първата част, своеобразния народностен оттенък на втората, строгата съдържаност и задълбочен размисъл на третата част и динамичността и жизнерадостта на финала. В „Шотландска симфония“ се проявяват и много новаторски тенденции — сливането на частите в цикъла, интонационната близост между темите в различните части на симфонията и тяхната жанрова трансформация — всичко това е породено от единния монотематичен принцип на развитие, така характерен за по-нататъшния развой на симфоничния романтизъм.

